

Amb les cames separades

Un relat de: [Unaquimera](#)

Aguanta el sotrac de l'arrencada amb les cames ben separades.

Avui no li ha petat el genoll; ja fa temps que no li fa figa però ella encara sent de tant en tant aquell sorollet que li recorda la relliscada i la caiguda, el dolor i el temps aturat... Allunya els records, frisa per iniciar el joc.

Sempre que puja a l'autobús, ben agafada a la barra més propera a la porta, es permet uns moments per triar la seva posició. Li sembla important: dreta d'esquena al vidre i al sol matiner, evita que la llum la enlluerni, no vol perdre's cap detall revelador. No fa cap concessió: tant se val si hi ha un munt de seients buits, sempre es queda dreta, preparada per girar-se, per seguir amb la vista els altres mentre es mouen, seuen o s'aixequen. No es permet distraccions. Incansablement mira cap dintre per no distraure's amb la gent que veuria al carrer a través dels vidres: serien part d'un altre relat, segrestarien la seva atenció si els arribés a distingir del paisatge.

Quan ha trobat el lloc que ocuparà avui, se sent per un instant com una nena petita a punt d'obrir un regal sorpresa. Suspira, esbatana els ulls i la seva mirada àvida inicia el recorregut pam a pam, cos a cos, amb una fam golafre. Ella, amb un moviment inconscient, es llepa els llavis molsuts amb ànsia.

Comença a jugar. Ara els passatgers de l'autobús deixen de ser qui són, es transformen en peces del seu joc.

Gaudeix sentint-se autora de petites relats cada dia diferents, cada cop originals, cada jornada diversos, cada trajecte sorprenents pels girs que dona la trama inicial. De vegades, els seus protagonistes agafen caracter distintiu, se li escapen de les mans i es dediquen a teixir una trama particular que s'independitza de la seva creadora, transformant-se davant la seva impotència en els seus propis relataires. Alguns dies pateix, si la història acabada de nèixer la corpen, la sacseja perquè s'apropa massa a la seva vida i li deixa l'ànima compungida. Els arguments depenen de qui puja, qui baixa, de si camina, corre, saltirona o s'arrosegua. Cadascun d'aquells ritmes la porta a imaginar-se tota una història de presses o de mandra a primera hora del matí, d'esperança en aixecar-se del llit i obrir els ulls al nou dia o de buidor davant la perspectiva d'una jornada sencera per endavant, de somnis serens i cossos en calma o de nits intranquiles entre llençols rebregats, de badalls i sospirs i somriures o de gemecs, ganyotes i renecs davant la crueltat del despertador.

El senyor (sí, tot un senyor, no un home! N'està segura!) del cabell blanc sembla tenir una ombra fosca just a la vora del llavi. I ella assaboreix un café carregat, amarg, fosc i fort. Albira una taca clara i lluenta tallant una galta com una lluna prima: intueix un suc lluminós i fulgurantment taronja tot just acabat d'expressar. La noia del davant s'ajusta la bossa de cuir amb serrells; damunt la pell color fusta es veu un colibrí festejant un hibisco. Ara ella pot olorar el fum sensual, suau i dolç d'una infusió carregada d'aromes. La xicota de les ungles pintades de vermell rabiós s'ha llepat dues vegades la cara interna dels dits. Ella dubta: torrades cruixents i melmelada enganxifossa... o cereals mariners en una dolça mar blanca sense ones dins un bol amb la cullera com a vela major.

Poques vegades pot gaudir del so d'una veu per engalanar el seu personatge, perquè encara que es produeixin apropaments, encara que els cossos viatgin a tocar l'un de l'altre o fins i tot contactin (frenada-desequilibri-eh-ai-perdó-um), a l'autobús la gent no parla amb ningú. Només, de tant en tant, un diàleg començat a fora irromp dins el vehicle, si puja un grup o una parella. O algú parla pel mòbil i li proporciona tota una sèrie de matissos per a deduir estats d'ànim: així pot trobar una veu rogallosa, que no s'havia estrenat aquest matí i encara té un regust de coixí; o una veu aspra i malhumorada que porta rebufs de tempesta i de núvols grissos encara que faci sol i el cel es vegi ben blau i seré.

Però avui rep un obsequi sorprenent. Des de la jaqueta gris de la seva dreta li arriba, clara i neta, una veu bonica de debó. La obliga (molt a pesar seu!) a tancar els ulls per regalar-se-la. S'hi bressola uns instants en el seu to, acollidor com una abraçada llarga. Es deixa acaronar per la seva calidessa de flassada. Permet que el seu accent li faci pessigolles al clatell. Se li cargola al voltant del coll com una bufanda flonja. S'hi sent tant bé... es gronxa...

Aquell gest que ha capturat en obrir els ulls finalment, amb recança de quedar-se captiva en un monòleg amb la veu sorprenent, la intriga. És un tic? Se n'adona, ell, de com es passa la llengua pels llavis? Ràpid! Tot just es pot entrellucar l'àpex... Ja hi torna! És un gest tant ple d'avidessa, que la fa estremir quan imagina qui pot estar la seva pressa. Intueix els moviments de la fera, el ritme de la caçera, la mossegada...

Una cella en la cara del noi de les patilles llargues i amples, mig ros mig pèl-roig, s'aixeca i forma una doble corva perfecta. Descriu un moviment ondulant i s'atura, encrespada. Aguanta la cresta arrissada. Després es desfà i torna a ser ona ondulada. La cara per on navega aquella cella canvia: s'agita la pell, es distorsiona el gest, s'obre i s'afila la mirada. Ella s'excita súbitament. En un instant, sàtir i querubí surfegen plegats i en ràpida successió alternativa. Es mou així per la sensació d'alguna cosa vista? Ella gaita al seu voltant, busca curiosa i gelosa la

causa. L'ha fet sobresaltar un record? Ella evoca els moviments que acompanyarien a cadascun dels jo que ha entrevist: mellossos, relliscosos, càlids, suaus, ...ràpids, secs, freds, foscos, ... Tota la gama de la passió! Per un moment, mentre ensaliva i empassa, enveja amb ràbia la mar per on cavalqui aquella barca de doble vela. Desitja, imagina, recorda... i es gira.

Veü la roba mal posada. L'actitud d'un cos qualsevol la pot fer patir i aquell que té a la vista és tota una galeria de turments: interpreta el dolor, el desamor, les carícies que demana a crits i que necessita per aixecar aquelles espatlles derrotades, la corba del coll dolorosament abatuda. Fa unes ulleres grosses, fosques. Té la impressió que el clatell li pesa més que la resta del cap però... té la mirada vençuda i li cau per terra, no pot o ja no vol estirar d'ella per encarar la vida.

La fa sofrir, li venen ganes d'anar i endreçar-li el coll, girar-li la vora. Ella no sap si allò que sent a l'entranya és l'instint de protecció que diuen que senten les dones o un sentiment de solidaritat davant qualsevol dolor humà, però el cert és que li agradaria amanyagar l'home de la jaqueta pengim-penjam i allunyar-lo per uns moments de la solitud que l'acompanya, regalar-li un grapatet d'escalfor per si li arriba tot travessant la roba i la pell fins algun òrgan que li sacsegi la vida. Li cal afaitar-se, però ella de bon grat li acaronoraria molt suau la galta. Es percep fràgil. Se sent sola.

Les botes negres que entrelluca al primer seient (quin munt de carpetes aguanta a la falda!) la fan somriure: tenen cors en lloc de botons; cors brillants de cuir negre. Li semblen enamorades. Potser la dona que les porta ho està. Segur que entre tots aquells papers trafica paraules d'amor, mots que defineixen sentiments, que retraten sensacions, que encerclen emocions, que permeten estimar amb so sense estrafer la veu. Fins i tot s'atreveix a assegurar que, entre paper imprés i fotocòpies, hi ha en algun racó un full escrit a mà que expressa un desig sense pautes o un record que encara es manté dret sense crosses. Li ressegueix les fines arrugues al voltant dels ulls, les marques d'expressió: potser en algun cantó de l'agenda queda l'empremta d'una llàgrima. La intueix llunyana i serena. S'encalma.

El xicot prim, a l'esquerra, serra les dents. Per què aquell gest de ràbia? Per què la fúria mig continguda? Arrossega una aura de violència, de tempesta, de terratrèmol. La espanta perquè reconeix la edat. I el gest. La invaeix la pena.

Es gira una mica per contemplar un moviment que fa estona que percep d'esquillentes. Una noia rossa es gronxa lentament a sí mateixa, com escoltant una cançó de bressol que algú xiuxiegegés només per a ella. Amb les dues mans encercla amorosament la barra que li serveix de màstil. La seva cua de cavall, bandera a mitja asta, oscil·la com un metrònom en perfecte contrapunt amb el balanceig de les natges. Li sembla que en algun moment fa puntetes i suspira. Els llavis s'obren en totes les direccions dels vents quan la felicitat que destila és ja incontenible i ella pot veure-li les genives sonrosades lluentes de saliva. Imagina missatges de passió... un poema deixat sobre el coixí? Oh, no, és clar, és jove: un missatge al mòbil, un vers curt però amb força de volcà que li escalfa el moment, el dia, la vida.

I de sobte, com un esclat de llum, ...una il·lússió? ...un miratge! ...uns ulls ...

- Espera't...

Li sembla que ha cridat per fer-se sentir, però ningú es gira. La possibilitat de perdre per sempre aquella mirada l'ha angoixada profundament. Es mou. Ningú s'aparta. La por es transforma en necessitat i se salta les barreres socials habituals apresses a la infantessa: "no parlis amb estranys", "no cridis".

Voldria dir-li: "Em miraves. He vist que em miraves, he vist com em situaves dins el teu relat " "No soc només un personatge, pots saber-me "

S'apropa. No sap com començar, perquè ha estat només una intuïció: ha identificat en una altra persona al creador d'històries, el relataire que busca en cada rostre un motiu, dins cada cos un personatge, entre la rutina un relat encisador, per sobre les mirades buides la llüïdor d'uns ulls prenyats de vida. Avui ha trobat complicitat en aquell esguard obert i atent, ple de possibilitats, paraules i missatges... i la llambregada ha estat mútua, de reconeixement, de comprensió. Aquests ulls han xocat amb els seus i han encés una espurna que li corre de la nineta al cor, d'allí a la boca:

- Espera'm!

I tremola i se li esborrona la pell, tot en mig instant, fins que sent la contesta:

- T'esperava!

Aguanta el sotrac de la resposta amb les cames ben separades.

Una quimera